

2014. október 1. – szerda

Ézsaiás könyve 44,22: Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj meg hozzám, mert megváltottalak!

Próbáljuk meg a lehetetlent, s képzeljük el Isten és ember viszonyát úgy, mintha az két ember közötti viszony lenne. Szövetséget kötnek egymással, s amíg a szövetséget mindketten betartják, minden rendben van. Egyik azonban egyszer felbontja a szövetséget, nem tartja be az abba foglaltakat, ezzel annak az egyességnek az érvényessége megszűnik. Aki addig mindenben betartotta szavát, talán csalódottan, lehet, hogy fájdalommal, de tudomásul veszi, hogy nincs többé érvényes szerződés közte és korábbi társa között. Emberi szinten ebből az is következik, hogy rá sem érvényes, számára sem kötelező mindaz, ami a szerződésben volt, hiszen felbontatott az. S ha mégis újra szeretné a másik ember az egyességet, akkor először bocsánatot kell kérjen, aztán az a másik el kell fogadja a szerződés felújítását. Mindez másként van Istennél. Amikor mi hűtlenek vagyunk, Ő akkor sem lesz hűtlen, hanem önmagáért hűséges marad. Nem kényszeríti ránk áldásait, közösségét, de vissza vár és vissza hív minket. S nem akkor lesz újra közösségünk Vele, amikor majd jóvá tesszük hibáinkat, amikor majd ki tudja milyen feltételeknek eleget teszünk, hanem Ő azt mondja, hogy forduljunk Hozzá, mert megváltott. Mikor váltott meg? A megváltottalak ige múlt időt jelez, a megtérésre való felszólítás arra enged következtetni, hogy még távol van Tőle az ember, ezután kell Hozzá jöjjön. Mielőtt mi Őt kerestük volna, hiszen számunkra életfontosságú a Vele való közösség, azelőtt Isten már mindent elvégzett annak érdekében, hogy Vele újra szövetségünk legyen. Aki meghallja azt a szeretetet, ami az ige hívása mögött van, aki akár csak megsejti, milyen nagy kegyelem, jóakarát van az Isten hívása mögött, az nem tud majd ellenállni. Térj hozzám, mert megváltottalak, mondja Isten. Nem tudok mást felelni, mint azt, hogy *amint vagyok, jövök, Fiad érettem ontá vért, fogadj be Jézusért!*

2014. október 2. – csütörtök

Mózes első könyve 35,3: Induljunk, menjünk föl Bételbe! Oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam.

Saját érdekünk és nem egészen tiszta gondolataink alapján néha kimagyarázzuk, vagy inkább azt kellene mondani, hogy átmagyarázzuk az ígét. Salamon a templom szentelésekor még a legnagyobb alázattal mondta, hogy mit is adhatna a porszemnyi ember a mindenható Istennek? A mai ember sokszor ezt úgy mondja, alázat nélkül, hogy minden Istené, nincs szüksége az én ajándékaimra. Vagy lehet, hogy nem fogalmazzuk meg ennyire szemtelenül, de a magatartásunk még sincs távol ettől, amikor Isten kegyelmének és áldásainak elfogadás után azt gondoljuk, hogy minden mehet tovább változás nélkül az életünkben, talán egy rövid *köszönöm* elég az Úrnak. Jákob Bételbe indul, hogy oltárt építsen az Úrnak. Az ószövetségi ember, aki távol lakott Jeruzsálemtől, napokon keresztül gyalogolt, hogy az Isten házába eljusson, s ott bemutassa hálája jeleként az áldozatot. Ma is vannak olyan vallások, sőt olyan keresztyén felekezetek is, ahol anyagiakban, időben, fáradságban sokkal többet áldoznak, mint mi. De azt is megfigyelhetjük ezen vallásoknál és felekezeteknél, hogy mindez nem hálából és önként történik, hanem a vezetők parancsa szerint, sokszor kényszerből, avagy büntetéstől való félelemből. Olyan is van, amikor jutalomért, más érdekből hoznak áldozatot

a mai emberek. Jákobnál minderről nem lehet szó, ő azért akar oltárt építeni és áldozatot bemutatni Istennek, mert megtapasztalta az ÚR áldását, segítségét, és így akarja háláját kifejezni. A mai ige nagy kérdése az, hogy én mit teszek Isten iránti hálából? Nem fogok kőoltárt építeni, nem is kell. De mire indítja életemet az, hogy megtapasztaltam Jákobhoz hasonlóan, hogy Isten meghallgatta imádságomat, velem volt a nyomorúság idején? Jézus szavai segítenek, ha a hálánkat szeretnénk iránta kifejezni, hiszen Ő mondja, hogy amennyiben jót cselekedtünk eggyel a kicsinyek közül, azt Vele tettük.

2014. október 3. – péntek

Jakab levele 4,15: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

A Szentírás azt tanítja, hogy Isten teremtette a világot, s mindazt, ami abban van, s Ő az, aki azt fenntartja, igazgatja, minden az Ő akarata szerint történik. Ennek alapján írja az apostol, hogy meg kell tanuljunk nem csak így beszélni, hanem így is gondolkodni, hogy minden akkor lehetséges, ha az ÚR is akarja. Többször hallottam, amint felnőttek azt mondták, gyermekeknek, vagy gyermekek jelenlétében, hogy ezt tesszük, ha megsegít a Jézuska, ha velünk lesz az Istenke. De lehet, hogy kis betűvel kellene írni azt, hogy istenke, hiszen a mi URunk Jézus Krisztus Atyja, a világ mindenható Istene nem lehet ilyen kis istenke. Néha nem egészen vallásos emberek is mondják azt, hogy valami sikerül, ha a csillagokban is úgy van írva, ha az, aki a felhők fölött van, jóváhagyja, és még sok hasonló kifejezést használnak arra, amit jobb lenne legtöbbször esetében úgy mondani, hogy amennyiben szerencsénk lesz, vagy nem jön közbe valami váratlan. Akik hiszünk a mi Istenünkben, az Ő hatalmában, és az Ő kimondhatatlan szeretetében, azok mondjuk így, ahogyan az apostol: ha az ÚR akarja, akkor élünk, és megteszük azt, amit Ő akar, enged az életünkben. S amikor ezt mondjuk, akkor nem csak arra gondolunk, hogy megteszünk valamit, ha nem halunk meg addig a napig, addig az eseményig, hanem ezt imádságként is mondjuk: megteszük, ha Isten akarja, ha az Ő áldása van azon, ha Ő megsegít minket abban, amit imádságos lélekkel elgondoltunk. Imádkozzunk, hogy mindig megértsük, majd meg is tudjuk azt cselekedni, ami az Ő akarata szerint való.

2014. október 4. – szombat

A példabeszédek könyve 29,25: Az emberektől való rettegés csapdába ejt, de aki az Úrban bíz, az oltalmat talál.

Rettenetes dolog félelemben élni. Akik kényszeruralmi rendszerben éltek vagy élnek, azok szüntelen félnek. Beszélni sem lehet bármit, bárkivel, tenni még kevésbé. Akik megszabadulnak az ilyen rendszertől, úgy gondolják, többé soha nem lesz okuk félni. Hamar rádöbbenek, hogy tévedtek. Az úgynevezett szabad világban is ezernyi oka lehet az embernek a félelemre, a munkahely bizonytalanságától kezdve a fokozódó erőszak megannyi veszélyéig. Sajnos, nem csak lehetnek, hanem vannak is emberek, akik szüntelen rettegésben élnek. Enniük kell, de minden falást félelemmel vesznek magukhoz, mert lehetnek káros anyagok abban. Az ivóvíz sem tökéletesen tiszta. Minden utcáson újabb veszély fenyegetheti őket. A járdán is elüthet egy autó. Minden embernek lehetnek gonosz szándékai, még a segítőkészség mellett is. Félni lehet a távoli országok vezetőitől, mert háborút indíthatnak, s az minket is érint majd, félni lehet saját vezetőinktől, mert életünket ellehetetlenítő törvényeket, intézkedéseket hozhatnak. Ne soroljuk tovább, hosszasan lehetne. Mindezen

félelmeknek akár valós alapja is lehet, mindaz, amitől némely ember tart, be is következhet. Isten gyermekeinek békességét csak az adja, hogy tudjuk, a végső szó Istené. Nem érhet olyan minket, amiről ne tudna az ÚR. Baj érhet, szenvedés is jöhet, emberek is árthatnak, de csak Isten tudtával. Amiről pedig tud a mi Istenünk, azt Ő céllal engedi életünkben és minden esetben javunkra használja. Az emberektől való félelemnek lehet valós oka, akkor is csapdát jelent, mert lebénítja az életünket. Az Istenben való bizalom, az Ő segítségül hívása reménységet ébreszt szívünkben, s azt a bizonyosságot, hogy kezében van sorsunk, életünk, s ott van a lehető legbiztosabb helyen.

2014. október 5. – vasárnap

Máté evangéliuma 8,24-25: És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: Uram, ments meg minket, elveszünk!

Valaki nemrég magyarázta ezt az igét, s Jézus Krisztus emberi mivoltának tulajdonította azt, hogy Ő aludt, amikor a hajót elborították a hullámok. Jézus tökéletes ember volt, mondta az igemagyarázó, ezért egész napos prédikálás után elfáradt, s emiatt aludt a hajóban. Nem szándékom ellene mondani ennek a magyarázatnak, csak kiegészíteni szeretném. Jézus valóban az emberi természet minden jellemvonását ismerte és felvette, így ő is éhes és fáradt volt, s alvásra, pihenésre szorult. Itt azonban az Ő isteni természete is meglátszik, nem csak abban, ahogyan parancsol és lecsendesíti a tengert, hanem abban is, ahogyan pihenni tud akkor, amikor emberileg szólva életveszély fenyegeti mindazokat, akik ilyen időben a tengerre merészkednek. Látjuk az Ő istenségét, hatalmát, amikor ráparancsol a természeti erőkre, de az Ő istenségét mutatja az is, hogy békességgel tud pihenni a veszedelem idején is. Mert az emberi természet szerint szükségünk van a pihenésre, de amikor a reformátor szavaival *recsegnek-ropognak a világ eresztékei*, akkor az emberi természet menteni igyekszik a menthetőt, minden erőfeszítéssel az életet. Az isteni természet azt is tudja, hogy az ÚR kezében van mindenkinek az élete, s ahogyan az ének szerzője fogalmaz, *nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld s tenger Mestere pihen*. Ez Isten gyermekeinek biztonsága és békessége is. Ameddig életünk hajójában ott van a Mester, nem merülhetünk el. Jöhet ugyan vihar, vannak próbák, néha merni is kell a vizet, mert átsapnak fejünk felett a hullámok, de, az előbbi reformátori idézet folytatásaként biztosak vagyunk abban, hogy *egyetlen hívő üdvössége meg nem rendül*.

2014. október 6. – hétfő

A királyok első könyve 19,7: Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!

Józan ember nem indul el olyan útra, melynek megtételéhez nincsenek meg a szükséges feltételek. Hívő ember minden olyan útra kész elindulni, melyről meggyőződik, hogy Isten akarata szerint való. Illés elindult a maga útjára, először, hogy mentse az életét, aztán már csak békében szeretett volna meghalni. Az angyal fölébreszti Illést, mert Isten embere nem akkor fejezi be küldetését, amikor úgy érzi, hogy megfáradt, hanem amikor az ÚR mondja. Nem ért véget az életútja, sem a szolgálata, hanem van még megtenni való szakasz, van még feladat. Ennek elvégzéséhez először el kell oda jutni, ahova Isten rendeli őt, de ahhoz kevés az ereje. Ha Illés elfogyasztja a felkínált eledelt, akkor sem lesz elég ereje az úthoz, akkor is erejét

meghaladó feladat az, amit az ÚR kér Tőle. De jelen pillanatban az ő feladata elfogadni az edelt, aztán a következő feladata lesz elindulni. Arról, hogy meg is érkezen, Isten gondoskodik. Gyakran érzem, hogy olyan feladatok előtt állok, melyekhez nincs erőm, megfelelő tehetségem. Nem tudom megtenni, távoli, elérhetetlen a cél. Az ÚR azt mondja, hogy nekem ma csak azt a keveset kell elvégezni, amit ő most kér tőlem. Nem mondhatom, hogy ezzel nem jutok messzire, ezzel még nem fogok célba érni. A feladat még mindig nagy, a tennivalóm azonban a jelenben való engedelmesség, a mában megtenni azt a lépést, amit most kér tőlem Isten.

2014. október 7. – kedd

Mózes első könyve 4,7: Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!

Nagy különbség van aközött, hogy valaki leselkedik az ajtó előtt, az ablak alatt, szeretne besurranni a házba, vagy valaki megáll kint és kopogtat. Jézus Krisztus mondja, hogy Ő az ajtó előtt áll és zörget, s ahhoz megy be, annak az embernek az életébe hozza az áldást, világosságot, üdvösséget, aki megnyitja Előtte szívét, életét. Ezzel ellentétben a bűn nem kopogtat, nem mondja el Isten ellensége, aki a bűne akar csábítani azt sem, hogy mi a valódi szándéka, és azt sem, hogy mi lesz annak a következménye, ha nem vagyunk elég éberek és uralmat vesz felettünk a bűn. Elég kissé megnyitni az ajtót, mint a mesében, amikor a farkas egyetlen lábát szeretné az ajtón belülre nyújtani, hogy melegedjen, s nemsokára teljesen átveszi az irányítást. Nem lehet, nem érdemes kacérkodni a bűn lehetőségével, nem kell Isten gyermekeinek soha azt fontolgatni, hogy mi lenne, ha csak kissé kipróbálnám ezt, amazt az utat, melyről az ÚR azt mondja, hogy az nem az Ő akarata. Mennyei Atyánk célja az, hogy emelt fővel járjunk, mint akik mindenben Rá figyelve Neki engedelmességek. Ameddig e világban élünk, a kísértés nem marad el az életünkéből. A mai ige megerősít abban, hogy nem kötelező engedni a kísértésnek, sem a kísértőnek, hanem uralkodni lehet rajtuk, a mi URunk segítségével.

2014. október 8. – szerda

A zsoltárok könyve 97,1: Uralkodik az Úr! Vigadjon a föld, örüljön a sok sziget!

Nem csak a nagy magyar drámaíró gondolta azt, hogy *be van fejezve a nagy mű, igen, a gép forog, az Alkotó pihen*, hanem sokan mások is. Minden időben voltak, akik ezt hirdették, ma pedig többen és hangosabban, mint valaha, hogy miután Isten megteremtette a világot, megalkotta azokat a természeti törvényeket, melyek működtetik a mindenséget, nem avatkozott többé annak sorsába. Emiatt, folytatják ezen elmélet képviselői, emiatt történik az a sok baj, nyomorúság ebben a világban, mert létezik bűn, és a bűnös emberek minden gondolatukat véghez vihetik, Isten nem avatkozik bele mindabba, ami van a világban, hanem majd valamikor ítéletet tart a napok végezetekor. Ebből a szemléletből következik aztán az a gondolkodásmód, mely azt vallja, hogy élek, ahogy tudok, küzdök minden erőmmel, tudásommal saját céljaim elérésére, nincs, akitől segítséget kérjek, várjak, hanem csak arra szükség törekednem, hogy ne kövessek el nagy hibákat, s akkor nem lehet baj, az utolsó ítéletkor sem. Kisebb-nagyobb eltérésekkel sok követője van ennek a gondolkodásnak, sajnos, mindegyik távol áll attól, amit Isten kijelentett a Bibliában. Aki nem csak elgondol valamit

Istenről, életről, sorsról, hanem kezébe veszi azt a könyvet, melyet maga Isten Lelke ihlett, szinte bárhova lapozna, hamar talál majd a mai igével rokon szakaszokat. Isten nincs távol, nem semleges megfigyelő, hanem kezében van minden hatalom. Törődik mindazzal, ami történik a világban, különösen gyermekei életével. Ő uralkodik, s ennek minden gyermeke örvend, hiszen van kitől kérni és várni a segítséget, van egy hatalmas Istenünk, Aki mindent úgy igazgat, hogy az övéinek javára legyen. Dicsérlek, URam, mert ma is Tied egyedül az erő, hatalom, legyen Tied a dicsőség is.

2014. október 9. – csütörtök

A zsidókhöz írt levél 11,24: Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják.

Igen komoly kétségeim vannak afelől, hogy Mózes helyzetében azt tettem volna, amit ő tett. Ma ezt látom mindenütt, még magamban is sokszor, hogy minden helyzetet ki kell használni. Ha egy félreértést nem mi idézünk elő, nem sietünk a dolgok tisztázására, amennyiben előnyünkre van az adott helyzet. Mózesről azt mondták, hogy ő is a fáraó családjához tartozik, ezáltal isteni tisztelet járt ki neki, az egyiptomi szokások szerint. A ma elterjedt logika azt mondja, hogy nem Mózes állította ezt, így nem kellett volna siessen a dolgok tisztázásával. Amikor valamit nagyon ki akarunk magyarázni, még érvekkel is sietünk alátámasztani véleményünket, ebben az esetben azt is felhozzuk, hogy mint a királyi család tagja sokkal többet segíthetett volna saját népén, mint akkor, ha magát zsidónak vallja. Isten embere azonban nem az emberi logika, s főleg nem emberi számítások szerint él, hanem hitből és hit által. Nem azért tisztázta Mózes hovatartozását, mert ez lett volna a jobb, vagy ezt tanácsolták volna mások, hanem hit által. Hitt abban, mit Isten ígért az Ő népének, s Mózes ehhez a néphez akart továbbra is tartozni, akkor is, ha a fáraó udvarában nevelkedett. Nem a pillanatnyi érdek döntötte el magatartását, hanem Isten szavának komolyan vétele. Bármilyen lenne is a pillanatnyi helyzet, adjon az ÚR hitet és bátorságot, hogy mindig valljam: én az Ő seregének tagja vagyok, és mindörökké az maradok.

2014. október 10. – péntek

Pál levele a kolosséiakhoz 4,17: Legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!

Isten Anyaszentegyházában nincs lelátó, noha sokan ott érzik magukat. Pár ember küzd a csatatéren, a nagy tömeg pedig messziről, kívülállóként bátorít, vagy bírál, saját elgondolása szerint. Jézus példázatában arról olvasunk, hogy van, aki több, másik ember kevesebb talentumot kapott, mindenkinek azzal kell gazdálkodnia, amit és amennyit kapott, de olyanról nem olvasunk, aki ne kapott volna egyetlen talentumot sem. Ennek ellentéte is zavaró, amikor valaki nagyon igyekszik egy szolgálatot elvégezni, de saját buzgósága van, Istentől való elhívása nincs. A költő így fogalmaz: *valahol ki van jelölve a helyed*. Fontos, hogy felismerjük az ÚR akaratát, elfogadjuk az Ő tervét és azt a szolgálatot, amit Tőle fogadunk el, azt szívvel-lélekkel végezzük. Betölteni nem azt jelenti, hogy kissé próbálkozni, néha ezt is gyakorolni, hanem azt, hogy célba juttatni, teljessé tenni. Mennyei Atyánk adjon világosságot, tervének, akaratának felismerésére, bátorságot és hitet annak elfogadására, s Ő adjon mindnyájunknak

hűséget, kitartást, hogy ne ímmel-ámmal, de időnként, kissé teljesítsük akaratát, hanem szüntelen Neki szolgáljunk.

2014. október 11. – szombat

Pál levele a kolosséiakhoz 4,17: Legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!

Isten ígéje mindenkinek szól, de nem bármilyen helyzetben, hiszen a hitéletben és az engedelmisségben is van előre lépés. Olyan ez, mint egy szakkönyv, melynek első oldalától indulva meg lehet tanulni egy szakmát, de ha egyből a végéhez nyitjuk ki a könyvet, lehet, hogy nem mindent fogunk megérteni, vagy nem fogjuk tudni az ott leírt munkát elvégezni az addigiak ismerete nélkül. Sokszor elhangzik sok féleképpen és sok mindenre ez a felszólítás, hogy legyen gondod, vigyázz, légy felelős, törekedj, és még ki tudja, hány féle megfogalmazással figyelmeztet és buzdít egyszerre Isten ígéje. Mindennek a feltétele azonban az odaszánás, az, hogy Isten gyermeke felismerte már elveszett állapotát, elfogadta Isten Krisztusért és Krisztusban nyújtott kegyelmét, új életben jár és minden igyekezetével Őt szeretné szolgálni, szolgálata, élete által magasztalni. Amíg ez az odaszánás, vagy az ige szavaival ez az Úrtól átvett szolgálat nincs meg, addig nehezen lehet az ígének engedelmeskedni. A szolgálat felelős, buzgó teljesítésének felszólítását, illetve azokat az igéket, melyek ezen szolgálat egyes részeire bátorítanak a nem odaszánt életű ember ellenkezéssel hallja, tiltakozik, magyarázkodik, mindent máskor, másként szeretne. Ez az ige tehát azoknak szól, akik a keresztyénség „élet-iskolájában” már nem a bevezetésnél tartanak, hanem egypár fejezetet már elsajátítottak, és most erősíti őket a felhívás ebben a fejlődésben, hogy szolgálatukat ne csak végezzék, hanem be is teljesítsék, eljussanak annak betöltéséig. ... (egy ideig nem írtam, s ma, november 2-án újra elkezdtem, de nem vettem észre, hogy ehhez az ígéhez már van egy rövid elmélkedés, így újat írtam)...

2014. október 11. – szombat

A zsoltárok könyve 10,17: Az alázatosok kívánságát meghallgatod, Uram. Megerősíted szívüket, feléjük fordítod füledet.

Amikor az alázatos ember kiállt Istenhez, akkor az ÚR benne is, érte is munkálkodik. Egyrészt megerősíti az alázatos szívét, ugyanakkor meg is hallgatja imáját. Sokszor próbálkoztunk önmagunkat erősíteni, nehéz helyzetekben, leginkább sikertelenül. Mondogatjuk magunknak, hogy „légy erős, ne engedd el magad, menni fog, biztos sikerül, nem lesz baj”, de ezek ellenére legtöbbször marad a szorongás, a félelem, a bizonytalanság. Az alázat ezt is jelenti, hogy nem magamban bízok, hanem Istenben. Elismerem, hogy nem vagyok képes adott helyzetben győzedelmeskedni, segítségre szorulok, de kifejezem afelől való hitemet, amit egyik énekünk úgy fogalmaz, Isten felé elmondott imádságként, hogy „Te tudsz, s akarsz segíteni”. Amikor ilyen alázattal fordul valaki az Úrhoz, akkor Ő megerősíti az ember szívét, a reménység erősödni kezd, az ÚR érkezése gyere bizonyosabb. Amire különösen érdemes odafigyelnünk, az, hogy mennyire valós a mi alázatunk. Mert sajnos, hajlamosak vagyunk annak gondolni, s néha vallani is önmagunkat, amire épp leginkább szükség van, ami legjobban illik az ige elvárásaihoz. Egyszerűbben fogalmazva, az alázat is lehet képmutató, a cél érdekében hajlamosak vagyunk azt megjátszani, becsapva embertársainkat, s néha önmagunkat is

meggyőzve saját alázatunkról. Istent azonban nem lehet megtéveszteni. Ő meghallgatja az alázatosak kívánságát, és megtérésre szólítja a képmutatókat. A farizeus és publikánus példáját meghallva egyszer valaki így imádkozott: URam, köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint a farizeus, aki önhittén imádkozott, lenézve embertársát. Ez bizonyára nem egy alázatos ember imája volt. Hallgassa meg az ÚR a mi imáinkat, Ő tegyen minket alázatosakká, Benne bizókká, Hozzá kiáltó gyermekeivé.

2014. október 12. – vasárnap

Az apostolok cselekedetei 21,5: Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek bennünket feleségükkel és gyermekeikkel a városon kívülre, és a tengerparton térdre esve imádkoztunk.

Mindenki számára nyilvánvaló, nem lehet a Biblia minden történést, igéjét szó szerint követni és alkalmazni a mai életben. Azt kell keresnünk, hogy az, amit leír a Biblia, mit jelentett abban a korban, azoknak az embereknek az életében és ez miként alkalmazható a mai életre. A lelkületre, hozzáállásra, a hit gyümölcsseire mindeközben figyelniük kell.

Pál apostol munkatársaival együtt mindössze egy hetet töltött Tirusban, meg kellett várják, hogy a hajónak, amivel utaztak, kirakják a rakományát. Ez alatt a néhány nap alatt az apostol megkereste Krisztus követőit, épültek egymás hite által. A hét eltelt, az elválást írja le a mai ige. A tirusiak nem kis udvariasságról tesznek bizonyosságot, amikor elkísérik vendégeiket, mégpedig családostól. Ebből következtethetünk arra, hogy Isten gyermekei között milyen hamar létrejöhet komoly barátság, testvéri szeretetre épülő kapcsolat.

Az ige arról is beszél, hogy nem csak emberi udvariasságot gyakorolnak, hanem a tengerparton térdre esve együtt imádkoznak. Ez a gesztus ma szinte beláthatatlan következményekkel járna, de akkor sem volt megszokott. Minden mélyebb elemzés nélkül, legalább ezt a kis kérdést tegyük fel magunknak: szoktunk-e együtt imádkozni azokkal, akik testvéreink a hitben?

2014. október 13. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 43,18-19: Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múlton tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok?

Noha közismert és általánosan elfogadott az, hogy a bibliai igéket nem lehet kiragadni a szövegkörnyezetből, és nem is lehet azokat minden további nélkül idézni bármilyen helyzetre, mégis gyakran találkozhatunk ezzel a gyakorlattal. Emlegetjük ugyan, hogy a jézusi mondást, mely szerint „eredj el, és te is akképpen cselekedjél” nem alkalmazhatjuk bármilyen élethelyzetre, az igei biztatásokat legtöbbször minden további nélkül mindig mindenkire alkalmazhatónak tartják. Az, hogy légy bátor és erős, hogy egyetlen példát említsünk, sokak szerint mindig idézhető, bárki, bármilyen céllal is indul el egy úton, ezzel az igével biztatjuk. A mai igét sem jó, ha meggondolatlanul idézzük, néha valakinek az életében egy nehezebb időszak következik be, s akkor mi igyekszünk biztosítani őt, hogy rosszabb nem jöhet, ami volt, az elmúlt, hiszen Isten is azt mondja, hogy újat cselekszem. A régit ne emlegessük többé, induljunk bátran előre. Csak akkor döbbenünk meg, ha nem jön el olyan hamar a felüdülés ideje.

Izráel életében különösen fontos volt a régi dolgok emlegetése, sokszor maga Isten szólítja erre népét, hogy emlékezzenek, miként cselekedett velük a múltban, s az emlékezés alapján merítsenek erőt, merjenek reménykedni, mert Isten újra cselekedni fog.

Amikor a mai ige elhangzott, Izráel népe fogságban volt, s gondolataikat egészen lebénította a Szent Föld és a Szent Város elpusztításának emléke. Ebben a helyzetben hangzik el Isten felszólítása és ígérete.

Legyen élő, állandó közösségünk Istennel, hogy az ígék alapján az Ő Lelke munkálkodhasson életünkben, s akkor mindig a megfelelő ígét, megfelelő helyen és időben fogjuk megérteni, továbbadni.

2014. október 14. – kedd

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,18: Mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.

Amit Isten tőlünk kér, azt mindig értünk, a javunkra kéri. S amit megenged életünkben, azt is javunkra fordítja. Amikor az Ő parancsairól, rendeleteiről van szó, gyakran eszembe jut az, hogy magas épületeken, szép helyek kilátóinál is azért an korlát, hogy minket megvédjen, s nem azért, hogy korlátozzon. Az orvos is azért szúr és vág, hogy javunkra váljon a beavatkozása. Elméletben mindezt legtöbbször tudjuk, többször is hallottunk igehirdetésekből ilyen és ezekhez hasonló gondolatokat. Legtöbbször a nehézségek idején is eszembe jut, hogy mindarról, ami engem ér tud az én Istenem, sőt, mindezt felhasználja az én javamra. Nem egyszerű ezt végiggondolni, s még nehezebb elfogadni, igent mondani arra is, ami kedvünk ellenére való, mert ez által gyógyít, vezet, áld a mi URunk. Ha azonban az ÚR megerősít, és ezeket felismerjük és elfogadjuk, akkor hálát is tudunk adni. Sajnos, a mai ember, s mi, keresztyének is, a nagy rohanásban alig tudunk időt szakítani annak, hogy örvendezzünk, eredményeink, sikereink esetén is már a következő tennivalóra összpontosítunk. Annál nehezebb a hálaadásra, az Isten iránt elmondandó köszönetre, az Ő Nevének dicsőítésére időt szánni, s mindezt szívből tenni. Van, amikor megadatik az, hogy megértsük, hogyan válik javunkra az, amit nehezen fogadtunk el, de ez nem szabályszerű. Sokszor nem értem, nem látom, miért történik mindaz, ami szerintem rossz, nekem sem használ, az URat sem dicsőíti, de ilyenkor is próbálok elmondani hálámat, azzal a hittel, bizalommal, hogy az ige minden helyzetre igaz: hálát adjatok, ez Isten akarata, ez javunkra van.

2014. október 15. – szerda

Jeremiás könyve 3,23: Bizony, csalás folyt csupán a halmokon, zajongás a hegyeken. Bizony, csak Istenünk, az Úr szabadítja meg Izráelt.

A forma többé-kevésbé változott, a jelenség ma is létezik. Röviden arról van szó, hogy amikor jól élt a választott nép, megfélekedett Istenről, eltávolodott attól, akinek mindenét köszönhette. Ha viszont az ÚR oltalma elmaradt, hamar jöttek a bajok, úgy külső ellenség támadásával, mint a belső viszályokkal. A bűnös életmód is meghozta gyümölcsét, békétlenségtől kezdve sokféle nyomorúság, betegség, szenvedés formájában. Ilyenkor aztán vagy Istenhez fordult a nép, vagy más népek gyakorlatát követve idegen istenektől próbált segítséget kérni. Átvették, megtanulták azt, hogy a különféle isteneknek milyen szertartásokkal kell kedvét keresni, hegyeken és halmokon áldoztak, kiáltottak a pogány

népek isteneihez. Mindez hiábavaló próbálkozás, hiszen azok az istenek nem léteznek, csak csalással lehet bármit nekik tulajdonítani. Az pedig, ahogyan azokhoz imádkoznak, énekelnek, szertartásokkal keresik jóakarataikat, Isten szerint csak zajongás, semmi több.

A forma változik, a lényeg ugyanaz, az egy, igaz Isten segítségét kevesen kérik, Vele nem sokan élnek élő közösségben. Nehézség, baj idején bármit megpróbál sok ember, leginkább azt, amit mások ajánlanak, ez pedig csalás, hiábavalóság, Isten szemében pedig bűn. Némelyek szó szerint ma is hangos és látványos szertartások elvégzését is bevállalják céljuk érdekében, mások titkos, s nem ritkán igen költséges úton ígérik a támogatást.

Isten népének az ÚR ma is ezt hirdeti: Istenünk, az ÚR szabadítja meg népét. Ő az egyedüli hatalmas, élő Isten, Aki tud, s akar segíteni, abban lelik öröme, ha áldásával gazdagíthatja gyermekeit. A mi segítségünk az Úrtól van, Aki teremtette az eget és a földet.

2014. október 16. – csütörtök

A királyok első könyve 20,11: Aki kardot köt, ne kérkedjék úgy, mintha már lecsatolta volna!

Ezt a magyar közmondás úgy fogalmazza meg, hogy ne igyunk előre a medve bőrére. Kicsi gyermekek még mókások lehetnek, amikor azt mondják, hogy ha kell, megküzdnek akár egy hadsereggel is, de felnőtteknél az ilyen kijelentés aggasztó. Pedig van ehhez hasonló hozzáállás ma is, nem is ritka az, amikor emberek megfontolás nélkül rohannak neki nyilvánvaló veszedelmekbe. Az igében Arám királyáról van szó, aki azt üzeni a választott nép királyának, Ahábnak, hogy mindenét elveszi, vagyona, családját sajátjának tekinti. Aháb pedig azt válaszolja, hogy igen, mindenem a tied. Hosszasan lehet arról elmélkedni, hogy a mai világ fejedelmei miként tekintik sajátjuknak földünket, családjainkat, értékeinket, s mindenünk fölött tejhatalommal akarnak rendelkezni. S milyen szomorú, amikor mai szülők, vezetők rábólintanak, tudatosan, avagy nemtörődöm életmódjukkal minderre.

Noha Aháb nem istenfélő király, amit mai igénkben mond az mindenképp megfontolandó: aki harcra indul, még ne legyen biztos a győzelemben, akkor sem, ha minden emberi logika szerint ahhoz nem fér kétség. A Szentírás sok olyan helyzetről számol be, amikor egy ember vagy egy közösség Istenre figyelt, Neki engedelmeskedett, akaratát követte és hatalmas túlerővel szemben diadalmaskodott. A reformátor ismert énekében azt mondja, hogy *ha a világ mind ördög volna, és elnyomni minket akarna, minket semmi meg nem rendíthet, míg Krisztusba vetjük hitünket*. Nem kérkedünk, nem is fenyegetőzünk, de abban bizonyosak vagyunk: életünk, sorsunk az Isten kezében van, nem a világ, nem az ellenség akaratára lesz meg, mert az utolsó szó mindig Istené. Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

2014. október 17. – péntek

A zsoltárok könyve 25,1-2: Dávidé. Uram, utánad sóvárog a lelkem! Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim!

Nem kételkedünk abban, hogy azok, akik szakértelemmel és odaadással törekszenek a Szentírás szövegét ma is érthetővé tenni, a legmegfelelőbb kifejezéseket, szó-összefüggéseket keresik, melyek az eredeti szöveg üzenetét legközelebb hozzák a ma emberének. Akik viszont évekig, sőt, évtizedekig egy féle Biblia-fordítást használtunk, nehezen tudjuk elfelejteni azt, hogy a huszonötödik zsoltár úgy kezdődik, hogy *Hozzád emelem URam, lelkemet*. Igen

örvendetes az, ha valakinek sóvárog, szomjazik lelke Isten után, vágyik a Vele való közösségre. Néhányunknak azonban szívünkbe marad vésve a korábbi fordítás szavai alapján az, hogy lelkünket, szívünket Istenhez „emeljük”. Azért is érdemes erről beszélni, mert ma nem csak gyorsétkezdék vannak, hanem gyors és rövid igével való találkozásaink is. Ahogyan a gyorsétteremben nem azért megyünk be, hogy nyugodtam, esetleg élvezettel elfogyasszuk azt, ami az életünkhöz szükséges, ugyanúgy a napi gyors igével való élésünk is sokszor csak kötelességszerű igeolvasás, legyünk túl rajta, keresztyén embernek ennyi minimum szükséges az életben maradáshoz. Ezért jó Dávidtól megtanulni, hogy az Úrhoz sóvárog lelke, és amikor Őelőtte megjelenik, mintegy felemeli lelkét, az ÚR közelségébe menve magasabb szintre emelkedik lelkiekben, oda, ahol a Mindenható lakozik. Onnan fentről jobban át lehet mindazt tekinteni, ami idelent van, tisztábban észlelhetők az összefüggések, egyes utak céljai, minden más megvilágításban kerül elénk. Ezt nem lehet gyors-étkezés szerűen tenni, hanem kell hozzá a csend, a megfelelő idő odaszánása és az Istenre tekintő, Hozzá emelkedő lélek, lelkület. Énekeljük Isten után sóvárgó lélekkel: *Szívemet Hozzád emelem, és Benned bízom URam.*

2014. október 18. – szombat

Pál levele az efézusiakhoz 5,17: Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Szinte elfogadhatóvá teszi ez a fordítás az Isten akaratával nem törődő ember magatartását, amikor azt meggondolatlanok nevezi. A régebbi fordításban még az esztelen szerepelt. Bizonyára érezzük a kettő közötti különbséget, de most első sorban ne erre figyeljünk, hanem az üzenetre. Azt írja Pál az efézusiaknak, és azt íratja Isten Lelke az apostollal mindnyájunknak, hogy meggondolatlanok, esztelenek vagyunk, ha nem keressük Isten akaratát és nem engedelmességek annak. Nagyon hosszú felsorolásba kezdenénk mindnyájan, ha azon embereket kezdenénk megnevezni, akik életük minden területén Isten nélkül terveznek, élnek. Ők legfeljebb nyomorúságban várják el Isten segítségét, azon kívül úgy gondolják, hogy nincs szükségük Istenre az életükben. Hasznosabb lesz, ha a magunk életére gondolunk, és elismerjük, hogy akár apróbb, akár nagyobb és fontosabb dolgainkban, sajnos, velünk is gyakran előfordul, hogy nem az imádság az első, nem Isten akaratának keresése, hanem sok emberi szempont. Kellenek a szakemberek, logikusan tervezzük dolgainkat, megvannak az elképzeléseink és a céljaink, s néha belénk nyilallik a felismerés: nem kérdeztük az URat. Segítségét sem kértük. Elég volt az, hogy jó a szándék, van szakértelem. Isten szerint ilyenkor meggondolatlanok vagyunk, s nem a világosságban járunk. Sokan korunkat a „rohanás” jelzővel illetik, mi azonban Isten gyermekeiként soha ne siessünk annyira, hogy megfeledkezzünk Istenről, az Ő akaratáról. *Utaid URam mutasd meg!*

2014. október 19. – vasárnap

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 1,5: Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.

Mindenkori tapasztalata a mindenkori embernek az, amit talán legszebben erdélyi költőnk fejez ki versében, amikor számtalan próbálkozása, kudarca után minden megváltozik, s felfedezi a változás okát: *az ÚR állt mögöttem!* Nem csak az igehirdetők, hanem minden keresztyén vágya az, hogy minél több emberhez eljusson az örömezenet, minél több ember

részesüljön a kegyelemben, elnyerje az örök életet. Ehhez nincs más eszközünk, mint az Ige, de ez hatalmas eszköz, ha az ÚR Lelke munkálkodik általa. Talán nincs olyan igehirdető, és nincs Isten gyermekei között sem olyan, aki ne élte volna át, hogy mennyire erőtlen, hiábavaló a legszebben felépített beszéd is, ha nincs rajta áldás. Amikor Jézus Krisztus hirdette az ígét, az emberek érezték a különbséget az Ő beszéde és minden más beszéd között, s ezt a különbséget így fogalmazták meg: *úgy beszél, mint akinek hatalma van*. Az apostolok is úgy szóltak, mint akiknek beszédét a Szent Lélek hatalma tette erőssé, áldássá. Indítson sokunkat a mai ige imára, könyörögjünk azért, hogy ne emberi akarat és bölcsesség szólaljon meg a szószékeken, hanem Isten Igéjének hirdető hatalmasan tudják közvetíteni az ÚR üzenetét. S adja Isten, hogy ne csak a lelkipásztorok, hanem minden újjászületett ember hirdesse alkalmas és alkalmatlan időben a Lélek erejével és teljes bizonyossággal mindazt, amit Isten bízott rá.

2014. október 20. – hétfő

A zsoltárok könyve 9,19: Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nemvész el végleg az elesettek reménye.

Nem csak az a fontos, hogy mit mondunk, hanem az is, hogy hogyan mondjuk, milyen helyzetben, milyen lelkülettel, milyen hangsúllyal. Például azt a kijelentést, hogy a gazdagok jól élnek, de a szegények sokat nélkülöznek, egészen másként mondja ki a gazdag, másként a szegény, más a hangsúly, amikor közvélemény kutatást végez valaki, és más, amikor szociális programot dolgoz ki. Lehet ezt mondani örömmel, bánattal, közönnyel, gúnnal, s még sokféleképpen. Ugyanúgy változik a hangsúly, amikor a szegények reménységéről van szó. Ezúttal azonban nem a körülmények határozzák meg a kimondott ige lelkületét, s még nem is az a legfontosabb, hogy valaki szegény és elesett vagy sem. A hangsúly itt azon van, hogy élő hittel tekintünk Istenre mindnyájan, akik az Ő gyermekei vagyunk. Aki nem ismeri az URat, annak nincs igazán reménysége, s a mai ígét is csak keserűen, bizonytalanul mondhatja, ha egyáltalán mondja, esetleg a körülmények véletlenszerű javulásával számolva. Isten gyermeke viszont erőt, kitartást merít az igéből, jól ismerve azon tény, hogy az ige nagyon sokszor beteljesedett már az ÚR gyermekeinek életében. Ha elesett vagyok, bízom abban, hogy idejében Isten elé kerül az ügyem, ha épp jobb napokat látok, akkor az elesetteket vigasztalom ezzel az igével. Istenünk, emlékezz a Te szolgálóidra, adj mindnyájunknak reménységet.

2014. október 21. – kedd

A zsoltárok könyve 32,5: Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.

Lehet valaki koldus, vagy királyfi, ez nem számít, amikor bizonyos környezetben bizonyos betegségnek, fertőzésnek van kitéve a szervezete. Lehet valaki koldus, vagy akár királyfi, gazdag vagy szegény, mindez nem számít, amikor bűnt követ el, és az Isten kegyelme által felismeri bűneit. A bűn terhe, a megvallatlan bűn pusztító következményei minden embernél jelentkeznek, mindaddig, míg Dávidhoz hasonlóan valaki nem viszi Isten elé életét, bűneit, s nem kéri az ÚR bocsánatát. Az pedig számunkra nagy ajándék, hogy Isten nem személyválogató, hanem Ő hű és igaz, hogy ha megvalljuk bűneinket, megbocsátja azokat, ahogy ezt az apostol írja. Nem érdemes takargatni, tagadni, mellőzni a bűn kérdését, hanem

Istenhez kell menekülni bűneinkkel. Elmagyarázni aligha lehet, milyen felszabadító érzés, lelki öröm és békesség forrása az, ha valaki megvallja Istennek vétkeit. Csodálatos áldás, ha elmondhatjuk, hogy megbocsátotta Isten bűneinket. Közeledik az adventi idő, s van egy szép adventi énekünk, mely röviden, de lényegre tapintva fogalmazza meg mindezt: *A testi gőg: halál! De bűnödöt ha bánod, Szent Lelke bőven árad, S a szív üdvöt talál.*

2014. október 22. – szerda

A zsoltárok könyve 91,15: Ha kiált hozzám, meghallgatom, velem leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

Az ige csodálatos ígéretet közvetít, áldássá lehet ezt átgondolni, elfogadni, s közben figyeljünk egy-két nem egészen mellékes apróságra is. Még a fő üzenet megértése előtt jó, ha nem emberi logika szerint olvassuk, s főleg nem aszerint értelmezzük az igét. Mi hajlamosak vagyunk azt kiolvasni ebből a mondatból, hogy Isten segítségének feltétele a mi kiáltásunk, pedig ezt így nem írja a zsoltárvers. Nem a feltételes mód bevezetése a „ha”, nem azt írja itt az ige, hogy ha valaki kiált, azt megsegíti Isten, de ha nem kiált, nem segít. Talán jobban értjük, ha így fogalmazunk, hogy amikor kiált, meghallgatom. Isten minden imára válaszol, de nem az imáért adja segítségét, az imára, kiáltásra nekünk van szükségünk. Aztán arra is figyeljünk, hogy nem arányos a segítség kérése és a segítség nyújtása. Az ember „csak” annyit tesz, hogy Istenhez fordul, egyetlen nyelvtani ige fogalmazza meg azt, ami a mi részünk. Isten feleletében már cselekvés-sorozatot ismerünk fel: meghallgatom - velem leszek - kiragadom - megdicsőítem. Nem kis kegyelem az, hogy a mindenható Isten, ég és föld teremtője és egyetlen Ura lehajol hozzánk, a porszemekhez, és azt ígéri nekünk, hogy Ő első sorban meghallja imáinkat. Aztán ott van velünk a nyomorúságban, bármi is vezetett oda, vagy bármilyen okból is kerültünk mélybe, az örök Isten oda jön, ahol vagyunk. Ő azt is tudja, hogy mikor és főleg hogyan szabadítson ki minket, de ennél is tovább megy, nem csak „felszínre hozza” gyermekeit, hanem meg is fogja őket dicsőíteni. A mélységek, próbák, nyomorúságok elkerülhetetlenek, Isten gyermekeinek kiváltsága viszont az, hogy ők tudják, van kihez kiáltani, és megtapasztalják a mi Istenünk csodálatos áldásait.

2014. október 23. – csütörtök

Jób könyve 33,13-14: Miért vádoltad azzal, hogy egyetlen szóra sem felel? Hiszen szól az Isten így is meg úgy is, de az emberek nem törődnek vele.

Nagyon sok helyen és sokféleképpen van leírva, megfogalmazva a Bibliában az a gondolat, hogy Isten válaszol gyermekeinek kiáltására, imájára. Márpedig az közismert, hogy leginkább nyomorúságban, nehézségben szoktunk Istenhez kiáltani. De vajon van-e olyan ember, aki elmondhatja, hogy soha maradt el Isten válasza imájára, kérésére? Néha úgy érezzük, hogy Isten akkor nem válaszol, amikor legjobban kérjük, amikor a legnagyobb szükségünk lenne az Ő segítségére, irányítására, világosságára. Nyilván mi is tudjuk, Jób is tudta, hogy ez nagy túlzás, de a nyomorúság idején azt is megfogalmazta, s talán magunk is kimondtuk már, hogy Isten egyetlen szóra sem felel. Néha zokogva, az is lehet, hogy hangosan kiáltva panaszkodunk Istennek, felrójuk Neki távollétét, segítségének elmaradását. A fiatal Elíhú, Jób barátja azt mondja, hogy Isten szól, a baj nálunk van, ha nem halljuk szavát, nem érezzük áldását. Az eddigi Biblia-fordításokban ez az ige úgy volt magyarra fordítva, hogy Isten szól

egyszer is, kétszer is. Azaz ismételten közölni akarja akaratát, vezetni akarja gyermekeit kijelentése által. A Biblia eredeti szövegét viszont úgy is lehet fordítani, ahogyan a mostani szövegben szerepel, s eszerint Isten nem csak ismételten keresi az embert, hanem több módon is próbál megszólítani minket. Az a baj, ahogyan Megváltónk mondta, hogy még az időjárást is tudjuk a jelekből, de Isten szavát ma sem hallja és nem érti sok ember. Sokszor olyanok vagyunk, mint a kis gyermekek, akik azt mondják, hogy nincs a nap az égen, nem süt, és nem világít, hiszen felhőket látunk csupán. Pedig a nap süt, Isten szól, egyszer is, kétszer is, szól így is, meg úgy is. Sámuel boldogan mondta, szólj URam, mert hallja a Te szolgád. Adja meg Isten Sámuel lelkületét és örömét nekünk, amikor halljuk Isten házában az ígét, mely által szól hozzánk az ÚR, és adjon hitet és nyitott szívet, hogy mindig megértsük, ha Ő vezetni, megszólítani akar minket.

2014. október 24. – péntek

A jelenések könyve 3,11: Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat.

Intézményekben szokás leltározást végezni, néha ott is kiderül, hogy milyen értékekről feledkeztek meg, mellőzték, nem vették valaminek hasznát. Otthonainkban inkább nagytakarításkor szokott kiderülni az is, hogy mennyi értéktelen lom van birtokunkban, és néha ráakadunk elfelejtett kincsekre, nem feltétlenül pénzben kifejezhető értékekre. Azt hiszem ma legtöbbször rohanás korszakának nevezik a mi időnköt, egyesek szerint még a rohamos fejlődés korszaka is, aminek következményeit nem is nagyon tudjuk kiszámítani még. Remélhetőleg erős túlzás, de lehetne a mostani időt a panasz korszakának is nevezni, az emberek nagy többsége elégedetlen az életszínvonalával, lehetőségeivel, környezetével, szinte mindennel. Még Istennel is elégedetlenek sokan. Azzal pedig, ami birtokunkban van, sok várakozás előzte meg megszerzését, nagy reményekkel, szinte álmódzva vártuk, hogy miénk legyen, legtöbbször nem hozta meg a remélt meglepetést, boldogságot, hamar leszünk azzal is elégedetlenek. Mindez sajnos nem csak az anyagi értékekre vonatkozik. Elégedetlen a mai ember önmagával, azzal, ahogy kinéz, hogy ne úgy fogalmazzunk, hogy azzal, ahogy Isten megalkotta őt. Elégedetlen családjával, az iskolai vagy munkaközösségével. Nagyon sokszor hallottam már olyan mondatot, mely úgy kezdődött, hogy *nálunk semmit nem lehet*, nem ritkán ez az egyházi közösségre vonatkozott. Más gyülekezetekben vannak programok, értékek, nálunk nem lehet. Ahhoz, hogy megtartsuk azt, ami nálunk van, legyen az egy, kettő, öt, tíz táalentum, bármilyen lelki-szellemi érték, mindaz, amit Istentől kaptunk, előbb fel kell ismerjünk, hogy milyen sok ajándékot adott nekünk Teremtőnk. Mi az, amink van? Az, amit Ő adott, mert csak az igazán értékes, ami Istentől származik. Jó lenne számba venni, mennyi mindenünk van az Úrtól, s ezek a kincsek milyen gazdaggá tehetik életünket, ha megtartjuk, kamatoztatjuk őket.

2014. október 25. – szombat

Mózes ötödik könyve 15,11: Légy bőkezű az országodban levő elesett és szegény testvéredhez.

Isten gondoskodik az elesettekről és szegényekről, ebben legtöbbször minket használ, hogy Neki engedelmeskedve jót tegyünk a rászorulókkal. Régi mondás, hogy legutoljára a

pénztárcánk szokott megtérni, avagy a pénzzel, anyagiakkal való bánásmódunkkal van a legtöbb probléma, amikor Istennek akarunk szolgálni. Valljuk be, ritkán vagyunk bőkezűek, ha úgy kell valakin segíteni, hogy tudjuk, nem térül vissza az, amit odaadunk. Ahhoz, hogy ebben a kérdésben is az ÚR tetszése szerint tudjunk nem csak gondolkodni, hanem cselekedni is, a mai íge megtanít, hogyan tekintsünk azokra, akikhez bőkezűeknek kell lennünk. Az elesett és a szegény Isten gyermekei számára nem koldus, nem tönkrement életű ember, nem alacsonyabb szinten élő valaki, hanem testvér. Krisztusban testvérré lesz az, aki világi gondolkodás szerint nincs egy szinten velünk. S amikor irányában bőkezű vagyok, abból nekem több jutalmam van, mint neki. Hiszen Istennek engedelmeskedem, az ÚR eszközévé válok, örömmel tölt el, hogy enyhíteni tudtam kevéssel a szükségét, s ezeken felül még testvért is nyerek Krisztusban. Templomban gyakran halljuk azt a kifejezést, hogy „kedves testvéreink”, Istenünk élő Lelke áldja meg a mi lelkünket, gondolkodásunkat, hogy valóban így tudjunk egymásra tekinteni, mint testvérekre. Amikor pedig alkalmunk van az ÚR gondviselésének eszközeivé lenni, tegyük ezt örömmel, bőkezűen, az Ő dicsőségére.

2014. október 26. – vasárnap

János evangéliuma 12,24: Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.

Nem tudom, egyedül vagyok-e ezzel, de sok kérdésben vagyok hajlamos igazat adni egyszer egy véleménynek, máskor egy, az előzőtől lényegesen eltérő véleménynek. Rögtön a mai íge kapcsán az áldozatra, áldozat meghozatalára való készségről szólnak. Egyszer, egy bizonyos közösségben egy lehetséges fenyegetéssel számoltak annak vezetői, próbálták a legjobb magatartást megtalálni arra az esetre, ha a fenyegetésből tettelegesség következik. Valaki előállt, azt mondva, hogy Isten Bárányának követőiként minden erőszakot megtagadunk, ha bántani akarnak, némán túrni fogjuk. Akkor igazat adtam ennek az álláspontnak, noha magamban könyörögtem, hogy ne következzen be a baj. Évekkel később egy istenfélő ember mondta, hogy romlott társadalmunkban arra tanította gyermekeit, hogy ha jogtalanul bántják őket, védekezzenek, sőt, üssenek vissza, s álláspontját ő is alátámasztotta. Mondanom sem kell, igeinek, elfogadhatónak tartottam. Azért ezeket a példákat említem, mert a gabonamag elhalása olyan komoly áldozatra irányítja figyelmünket, melyekről nagyon nehezen tudunk akár csak helyesen gondolkodni is, cselekedni sokszor annál kevésbé. Tudjuk, Jézus önmagáról, saját áldozatáról beszél, mi pedig, mint követői, ugyanazzal az indulattal kell éljünk. Keresztelő János is eszünkbe jut, aki példaadó alázattal mondta, hogy neki alászállni kell, Jézusnak növekedni. Istennek legyen hála, talán mindnyájan ismerünk legalább egy-két olyan keresztyént, aki valóban önzetlenül, panasz nélkül tud lemondani nagyon sok mindentről, szeretteiért életig tartó áldozatot vállalva. Isten talán tőlünk nem kéri az életünket, s lehet, hogy az áldozat is csekély, amit adott esetben elvár tőlünk, mégis, milyen nehéz sokszor lemondani. URam, Te tudod, hogy életem hogyan hozza meg azt a termést, azt az akaratod szerinti gyümölcsöt, mely sokaknak lehet áldás, Nevedre pedig dicsőséget hoz. Az ehhez szükséges áldozat vállalására Te adj hitet, erőt, akaratot.

2014. október 27. – hétfő

Máté evangéliuma 7,21: Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Tulajdonképpen nem csak hogy ellentmondás nincs a hitvallás és a cselekedetekről szóló tanítás között, hanem ezek egymáshoz való viszonya is egyszerű és könnyen érthető. Sok helyen hangsúlyozza a Biblia, hogy az üdvösség nem a cselekedetekért van, hanem aki hisz Isten Fiában, azé az örök élet. Azt nem mondja sehol az ige, hogy nem kellene, vagy nem számítanak a cselekedeteink, hanem csak azt, hogy ezeknek nincs üdvösség szerző szerepük. Azt már csak a mi bűnös emberi gondolkodásunk feltételezi, hogy a hitvallást el lehet választani a hitből fakadó cselekedetektől, és azon is lehet gondolkodni, hogy mi van, ha valaki nem hisz, de jót cselekszik, s mi van, ha valaki hisz, de rosszat tesz. Az igaz hit mindig igaz cselekedetekben mutatkozik meg, és fordított irányban, az igaz cselekedetek mindig igaz hitből fakadnak. Akkor mit jelent Megváltónk ezen kijelentése, hogy nem megy be Isten országába, aki csak szavakkal hisz? Épp erről van szó, hogy Jézus nem azt mondja, hogy valaki hitvallást tesz, hisz és belső meggyőződése van, csak épp tettei nincsenek, hanem azt olvassuk, hogy szavakat használ, de nincsenek tettei, így értelemszerűen hite sincs. Vannak, akik úgy gondolják, hogy bűnbocsánatot lehet szerezni azzal, hogy bizonyos imákat sokszor elismételnek, de ha ezek az imák csupán szavak, s nincs a szavak mögött élő hit, akkor bűnbocsánat sem lesz. Lehet sokáig ismételtetni akár szép szertartásokat is, hit nélkül mit sem érnek. Isten szent Nevét sem elég kimondani, szükséges az a hit, mely meggyőződéssel mondja, s utána tetteiben láthatóvá lesz az, amit szavainkkal vallottunk. Számunkra Jézus szavai legyenek így igazzá, hogy aki szavaival mondja, hogy URam, URam, és cselekszi is a mennyei Atya akaratát, az bemege a mennyek országába.

2014. október 28. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 25,1: Uram, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot.

Isten megvalósítja akaratát, beteljesíti ígérését, tervei tényekké lesznek. Az övéi nem kételkednek abban, hogy mindaz megtörténik, amit az ÚR eltervezett, csak sokszor nem tudják, mikor fog mindaz megtörténni, amit Ő ígért. Amikor pedig tapasztalják az ősrégi tervek megvalósulását, akkor csodálattal adnak hálát azért, hogy átélhették a csodát, szemeik láttára teljesítette be az ÚR az Ő ígéreteit. A zsidók Jézus idejében nem akarták elfogadni, hogy igaz, amit Jézus Krisztus hirdet önmagáról, Benne teljesíti Isten az ígéreteket. Nem lehet, mondták a názáretiek, hiszen ismerjük őt, ő nem a Messiás. Talán sokan azt mondhatták, hogy évszázadok óta várjuk a Megváltót, de épp most, épp a mi életünkben jött volna el, az hihetetlen. Egyébként Isten cselekedetei szinte mindig hihetetlenek, hiszen Ő hatalmasan, csodákat téve munkálkodik, azt tudja elvégezni az emberek életében, amit azelőtt elképzelni sem tudtak, remélni sem mertek. Akik megtapasztalták Istenünk hatalmas tetteit, csodáit, kegyelmének és gondviselésének munkáit, azok a prófétával együtt mondják, mondjuk ma is: URam, Te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem Neved.

2014. október 29. – szerda

A zsoltárok könyve 11,1: Az Úrhoz menekülök. Hogyan mondhatjátok nekem: Menekülj a hegyre, mint a madár?!

Isten gyermeke így viselkedik. Hallja a fenyegetéseket, látja, ismeri a környezetét, tudja, mire számíthat, de nem rémül meg. Nem az az első gondolata, hogy megpróbáljon minden emberi segítséget igénybe venni, a világ módjára ravaszsággal, tisztátalan módszerekkel segíteni magán, hanem első gondolata Isten. Imában az Úrhoz menekül, rá bízva ismételten életét, sorsát, szeretteit. Mivel Istennél teljes biztonságban van, második gondolata azok felé fordul, akik a menekülést tanácsolták neki, legyenek azok üldözői, akik fenyegetve adták ezt a „tanácsot”, vagy jóakarói, akik őt féltve keresték a megoldást. Azt kérdezi tőlük, hogy adhattak ilyen tanácsot? Ha ellenség fenyegetőzött ezzel, hallja meg, ő Istenhez menekült, nem az életét mentve rejtőzött el, hanem a mindenható Isten oltalmában élvezzi a teljes biztonságot. Mintha azt mondaná: hogyan mertetek fenyegetőzni, Isten gyermekét menekülésre ösztönözni, vakmerők és meggondolatlanok vagytok, ha Isten tulajdonával akartok harcolni. Ha jóakarók ajánlották ezt a megoldást, mintegy figyelmezteti őket, hogy tanácsuk felületes, meggondolatlan, hiszen a legfontosabbról, a Teremtőről feledkeztek meg. S a félig jó tanács sokszor lehet helytelen irányba mutató is. Bármilyen szándékú embertől is jönne az olyan tanács, mely Istennel nem gondolva keresi a legjobb emberi megoldást, azt kell válaszolnunk, mint a zsoltáros: hogyan tanácsolhattok ilyet, hiszen én Istenhez menekülök.

2014. október 30. – csütörtök

János evangéliuma 1,16: Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.

Keresztelő János bizonyágtétele ez Jézus Krisztusról. Úgy van ez a rövid mondat megfogalmazva, hogy magyarázni alig lehet, s aligha szükséges. Itt nem emberi bölcsesség szólal meg, érezzük, hogy a Lélek beszél János által, minden szava isteni kijelentés. Érdemes ezt a mondatot a magunk csendjében elménkben forgatni, érdemes ezt a gyönyörű bizonyágtételt szívünk mélyén elraktározni. Sokszor jelenthet lelki megerősödést, ha onnan előbányásszuk, különféle helyzetekben, s emlékeztetjük magunkat, mennyire halmozottan áldottak vagyunk, hiszen Krisztusban kegyelmet kegyelemre kaptunk. Életünk maga is Isten ajándéka, s mindaz, amivel Ő megáldotta és gazdaggá tette életünket, kegyelméből lett miénk, Krisztus érdeméért. Mennyire csodálatos az, hogy az ismert és elismert próféta, Isten embere, János, az ÚR Lelkének kijelentése által azt mondja az akkor még szinte ismeretlen Jézusról, hogy mindnyájan az Ő teljességéből kaptunk mindent. A tökéletes, a teljes, a mennyeknek tulajdonsága ez, hogy mindenkit megajándékozik, de maga nem fogyatkozik ez által, tökéletességéből kap mindenki, s ez a tökéletesség még dicsőségesebb lesz a kegyelem kiáradása által. Isten gyermekeiként ma is tudjuk, hogy mindenünk ajándék, és nem kevés az, amit Isten nekünk adott, hiszen az ÚR Krisztus által vagyunk az Ő kegyelmével megajándékozott keresztyének. Feladatunk a Keresztelő János feladata, Krisztusra, a Tökéletesre mutatni.

2014. október 31. – péntek, reformáció

Mózes ötödik könyve 29,28: A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké.

Jézus mondta, adjátok meg a császárnak, ami a császáré, Istennek, ami Istené. A mai ígére vonatkoztatva ezt a gondolatot, úgy fogalmaznánk, hogy a titkokat hagyjátok Istennek, amit

Ő nem akart az emberrel megismertetni, az nem is válik az ember hasznára, még annak kutatása sem. A kijelentés azonban miénk, ezzel foglalkozunk, ez hasznos és szükséges minden embernek. Isten ellensége szereti megfordítani a dolgokat. Az Éden kertjében sikerül az ember figyelmét is elterelni, hiszen szemlélhette volna az ember a kert megannyi gyümölcsét, fáját, Istentől kapott ajándékát, de a sátán arra az egyetlenre irányította figyelmét, ami hitének próbája volt, s bukásának eszköze lett. Ha valaki Isten kijelentésével kezd foglalkozni, hihetetlen gazdagság tárul eléje, lépésről-lépésre újabb felfedezéseket tehet, s ha az ismerethez engedelmesség is társul, áldások gazdag folyói áraszák el életét. Vannak tudósok, teológusok, akik a Szentírás egyetlen igazságát, kijelentését tanulmányozzák egy életen át, s évtizedek kutatása, munkája után úgy érzik, hogy még mindig sok csodát, szépséget, felfedezni valót rejt a vizsgált kérdés vagy üzenet. Az ellenség azonban ma is arra törekszik, hogy ne sokat foglalkozzon Isten gyermeke mindazzal, ami az ÚR Krisztus által kijelentetett számunkra, hanem inkább arra indít, hogy kutassuk azt, amit Isten nem tartott szükségesnek kijelenteni. A titkos könyvek, rejtett ismereteket hirdető emberek, új kijelentést ígérő vallások ma is hódítanak, sokan felfigyelnek ezekre, érdeklődnek irántuk, hajlandók időt, fáradságot áldozni megismerésükre. Isten gyermekeiként a mai napon is az ÚR akaratát keresve, Neki engedelmeskedve arra figyeljünk, amit Ő áldásunkra, épülésünkre kijelentett, ami által ma is világosságot ad életünkben.